

Drazí přátelé adrenalinových radovánek,

chtěl bych touto cestou poděkovat všem, kteří mně pomohli a i za cenu časové ztráty a umístění. Podle vašich vzkazů na „Ohlasech“ vím, že se jednalo o Vaška Candru, Lukáše Třísku, ale bylo vás možná víc, hlavně těch co zastavili a ptali se co se mi přihodilo. Samozřejmě byla řada závodníků co projela, ale já osobně je neodsuzuji, protože to bylo v době, kdy už danou situaci řešil Vašek s Lukášem a celkem to měli pod kontrolou. Chci poděkovat i těm co mi dali v té chvíli, kdy sem tam zrakveně ležel, napít. Celá situace se odehrála zhruba na 72. km, kde byl nevinný sjezdík jemuž předcházelo pořadatelské upozornění II. kategorie (dva vykřičníky). Pochopitelně jsem si přibrzdil, těžiště dozadu a hnáty jemně do vé. Přišla nádherná paseka po výjezdu z lesa a uprostřed cesty falešně nahnatá lesní zemina po těžbě dříví od lesáků. No a v tom se levý bok téhle pasti se mnou utrl, přední kolo se probořilo, otočilo doleva včetně rodel. Už sem věděl, že s tím zablokovaným předkem nic nesvedu, protože oproti matičce Zemi jsem měl relativně větší rychlost a především hybnost kompletu tělo s letícím kolem mě poroučela na levý bok. Jenom jsem pasivně čekal jak to dopadne a jestli vstanu a pojedu s pár bifteky dál. Nicméně levá ruka přistála pode mnou opřela se o zem a začala pouť ostrého lokte mezi pánev a žebra, no a ten spřažený téměř pětadesátakilový balík těla s kolem se pěkně propracovával k levé ledvině. To už byla o pár decibel lahůdkovější bolest než odřeniny na ruce a nohách. Navíc jsem po přistání začal dostávat hyperventilační záchvat a to se vám vůbec nechce s někým mluvit a jste rádi, že hekáte. Docela jsem se vnitřně bál, že to bude natržená slezina, protože naražený žebra bolí trochu jinak. Pak už jsem jen čekal až se někdo objeví, jel jsem od Chuchelny, kde mi poodjel Honza Svoboda ještě s nějakým borcem, úplně sám. Naštěstí do 5 minut tam byli první dva borci. Protože to bylo na dost nepřístupném místě tak trvalo zhruba 40 minut od pádu, než mě dostali nahoru k sanitě, kde sem dostal druhý záchvat. Chlapům z RS patří nezměrné díky a obdiv jak ty všechny hadičky na zahumusené a zpocené tělo přikurtovali nelepícíma páskama. Další dík patří všem doktorům a asistentům, kteří provedli veškerá nezbytná vyšetření od RTG přes ultrazvuk až po CT. Tady musím připomenout, že paní doktorku jsem před vjezdem do tunelu naučil, po pár pokusech, odjišťovat přesky na tretrách. Následoval antidopingový odběr moči do bažantu a výsledky dopadly dle očekávání – krev v moči + hematom v oblasti dolního pólu levé ledviny. Resultát vcelku nadějný v případě, že hematom bude ustupovat, jinač riziko možnosti odebrání ledviny pokud to rupne. Po pár dnech na čaji jsem pochopil, že hladovka je nejhorší prvních 48 hodin a pak už to jděéé. To samý s hygienou se to nemusí přehánět – ještě při úterním převozu z Turnova do Jablonce jsem vyklepával jehličí z mého pelíšku. V Jablonci jsem na urologickém oddělení dostal tak komunikativního parťáka, že za dva dny soužití mě personál odměnil převozem na jednolůžák s nadstandardem (lednice, WC + sprcha, varná konvice, mikrovlnka a v TV Contador se Schleckem). Docela mi těch 13 dní v nemocnici uteklo a po včerejším kontrolním CT mě dnes propustili. Za 14 dní kontrola a jupí z abstřáku nicnedělání pomaličku za endorfiny.

Na závěr dva postřehy tři postřehy ze závodu:

- délka tratí byla přímo úměrná obtížnosti a nejlépe to poznali bikeři na devadesátvojce, viz. sjezd u Bezděčína apod.
- s takto pořadatelsky zajištěnými občerstvovačkami se na bikových závodech člověk moc nesetká, bidony s ionťákem + banány přímo do balíku a ještě i borci a bohyně popoběhli, fakt profi!!!

- pomáháme druhým dle závažnosti. Ze začátku jsem jel ve druhém balíku s Jéňou Kopkou a Jarynem Stadtherrovým a pokud jsme míjeli závodáka s defektem, který měl u sebe rezervu + pumpu nikdo nestavil. Zhruba na dvacátým kilometru, po oddělení nejkratší trasy, došlo na konci balíčku ke kolizi a tuším, že to byl Michal Vlášek z Pellsu, který vypochoval mimo cestu do maliní a právě tady, protože to vypadalo na lehké zaváhání, se zastavil pouze „Emerson“ z MTB Příchovice (mimochodem stavěl potom i u mé bouračky) a ptal se ho jestli potřebuje pomoc, zbytek pole uháněl neochvějně dál. Já sem to tam spíš doskakoval z poslední pozice a když jsem viděl, že to zvládá tak sem taky jel a později mě Michal i s Honzou – mÁkem-Svobodou dojeli a na Tábor jsme jeli ve třech. No a když šlo opravdu do tuhýho a borec leží na zemi tak to už většina lidí zastavila a ptala se co je se mnou, jestli už jede sanita, jestli nechci napít atd. Zkrátka jsem přesvědčen, že většina závodáků reaguje dle závažnosti situace a valná většina velmi lidsky, o čemž jsem se přesvědčil na vlastní ledvinu...

Velmi děkuji všem i těm, které neznám a pomohli mi, děkuji pořadatelům za převoz kola, děkuji Borůfci, mÁkovi, Řešounovi i ostatním, kteří mě chodili navštěvovat , děkuji personálu z chirurgie v Turnově a z urologie v Jablonci n.N.

Martin